



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Faistem, advokátem, se sídlem U Radbuzy 4, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2009, č. j. 16 Cad 143/2009 - 14,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2009, č. j. 16 Cad 143/2009 - 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2009, č. j. 16 Cad 143/2009 - 14, o odmítnutí jeho žaloby, jímž se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2009, č. X, již byla zamítnuta jeho žádost o částečný invalidní důchod.

Krajský soud žalobu odmítl jako opožděnou. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu předloženého žalovanou zjistil, že stěžovatel zásilku obsahující napadené správní rozhodnutí převzal dne 11. 3. 2009. Soud pak vyšel z § 72 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se uplatní obecná lhůta k podání žaloby v délce dvou měsíců. Tato lhůta, jejíž počátek byl určen dnem 11. 3. 2009, počala běžet dne 12. 3. 2009 a skončila dne 11. 5. 2009. Pokud pak stěžovatel doručil osobně žalobu soudu dne 12. 5. 2009, učinil tak až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby, která skončila dne 11. 5.

2009. Na základě uvedené argumentace tedy krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně a odmítl ji.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že závěr soudu o tom, že žaloba byla podána opožděně, je nesprávný. Stěžovatel podal žalobu do e-podatelný krajského soudu dne 11. 5. 2009 ve 20:22 hodin, což doložil výpisem z e-mailové korespondence s krajským soudem. Stěžovatel poukázal na to, že dle § 37 odst. 2 s. ř. s. lze podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li učiněno v jiné formě, musí být potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží. Stěžovatel tedy podal žalobu v poslední den lhůty k podání žaloby krajskému soudu prostřednictvím e-podatelný a originál podání doručil dne 12. 5. 2009, proto byla lhůta k podání žaloby nepochybně dodržena. Stěžovatel uvedl, že uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli bylo doručeno napadené správní rozhodnutí dne 11. 3. 2009. Dále z úředního záznamu z 5. 8. 2009, který je součástí soudního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že krajskému soudu byla žaloba stěžovatele doručena dne 11. 5. 2009 v elektronické podobě a dne 12. 5. 2009 pak písemnou formou. Administrativním pochybením došlo k tomu, že o podání stěžovatele v elektronické podobě nebyl příslušný soudce včas informován. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že písemné podání z 12. 5. 2009 neobsahuje žádnou zmínku o tom, že se jedná o potvrzení elektronického podání písemným podáním.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) uplatňuje námitku nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí svého návrhu, tedy námitku z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tento důvod shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud vycházel ze skutkového závěru, že žaloba byla podána 12. 5. 2009, přičemž nezjistil, že písemnému podání žaloby předcházelo podání v elektronické podobě, které bylo učiněno již 11. 5. 2009. Dlužno podotknout, že administrativnímu pochybení soudu napomohla i skutečnost, že právní zástupce stěžovatele ve svém písemném podání žaloby neuvedl skutečnost, že žaloba byla původně podána v elektronické formě.

Nejvyšší správní soud v souladu s § 37 odst. 2 druhá věta s. ř. s. dospěl k závěru, že je včas podána žaloba i v případě, že je v zákonné lhůtě podána elektronickou formou prostřednictvím e-mailu (bez elektronického podpisu), pokud je do tří dnů potvrzena písemným podáním shodného obsahu. Z tohoto důvodu tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas.

Pokud tedy krajský soud v této věci konstatoval, že stěžovatelem podaná žaloba byla podána opožděně, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, je jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu